

Letnik I.

v lažnjivi obleki.

Štev. 10.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Bralcem!

Skoraj pol leta je frčal „Brencelj“ že po zraku s konštic. dimom napolnjenim in ni si še prismojil perutic, dasiravno je bilo nastavljenih polno mrež.

Že je jel bolj mirno dihati, kar se naroči policija na celi natis — čez 1000 številk — in sicer s tem-le dopisom:

An Herrn Jakob Alešove, Redakteur und Verleger der Zeitschrift „Brencelj“ in Laibach.

Das k. k. Landesgericht in Laibach hat im Sinne des § 8 des Gesetzes vom 17. Dezember 1862 R. G. B. Nr. 7 die von der hierortigen Sicherheitsbehörde im Einvernehmen mit der k. k. Staatsanwaltschaft am 19. Juni d. J. verfügte Beschlagnahme des am selben Tage zur Ausgabe bestimmten Blattes Nr. 10 der slovenischen Zeitschrift: „Brencelj“, in der Erwägung, daß die k. k. Staatsanwaltschaft in ihrer Klage de praes. 21. Juni d. J. Z. 4801 in den, Blattseite 2 und 3 unter den Aufschriften: „Zopet dolg nos!“ und „Turniček II in III“ vorkommenden Aufsätzen den Thatbestand des Vergehens gegen die öffentliche Ruhe und Ordnung nach §. 300 und 302 St. G. dann in der auf der 4. Seite unter der Aufschrift: „Mameluška deca, pod vodstvom svojega stotnika gré nekam krompir pobirat, — mit dem Schluß: — in ga nese na hrbtu domu“ — vorkommende Zeichnung den Thatbestand des Vergehens nach §. 305 St. G. erblickt, und dieses k. k. Landesgericht Grund zur gerichtlichen Verfolgung der angezeigten strafbaren Handlung vorhanden findet, — zu bestätigen und nach §. 4 des Gesetzes vom 9. März 1869 Nr. 32 R. G. B. die Voruntersuchung vorerst gegen den Redakteur der obigen Zeitschrift, Herrn Jakob Alešove einzuleiten beschloffen.

Laibach am 22. Juni 1869.

Lufchin.

Kdor ga ne umé, naj se oglasi pri Dežmanu, da mu ga posloveni.

Ker je bila omenjena številka „Brenceljna“ policiji tako všeč, da jo menda še vedno prebira, pošlje se častitim naročnikom nov iztis, se vé da, brez tistih sestavkov in podob, katerih so se vstrašili ljubljanski liberaluhi.

Vkljub te neljube dogodbe, ktera „Brenceljnu“ žela ni čisto nič odstrigla, bo frčal ko dosedaj in prosi svoje prijatelje, da ga ne zapustijo.

Ob enem pa prosi tiste častite naročnike, katerim je brencel že pol leta in mu še niso poslali naročnine, da blagovolijo mu jo poslati **brez zamude**, da se bo zamogel kinčati z izvirnimi podobami in vedel na tanko število svojih prijateljev.

Naročnina za celo leto zneso **2 gold. 40 kr.**, za polovico leta tedaj **1 gold. 20 kr.**; do konca junija meseca pa veljá „Brencelj“, kakor je že omenil, le **1 gold.**

„Brencelj“ si je svest, da te besede njegove ne bodo bob v steno, tedaj se jame pripravljati za 11. izlet.

„Brencelj“.

Konšt. prijaznost.

„Brencelj“ tako čisla svoj konšt. rod, tako ga ljubi, da bi mu škornje oblizal, ako bi bili z medom namazani, tako ga spoštuje, da se odkriva pred — kratkimi nosovi njegovih veljakov in pred grabljami njegovega generala.

Odkar je „Brencelj“ pooblasten zagovornik liberalušne stranke, pripetilo se mu je že marsikaj slabega; a on je neizrečeno usmiljenega in krotkega srca, vse potrpi, kajti dobro vé, da ako on zapusti konšt. rod, ne bo najmanjšega komarja, ne najbolj butastega kebra, ki bi skrbel za blagor te prečudne stranke.

In kaj je njegova hvala, njegova plača? Tožili so ga pri mogočni policiji, vzeli mu čez tisuč komaj izleglih mladičev, zapečatili starca, in to vse zavoljo dolgih nosov. Je mar „Brencelj“ jih prinesel v Ljubljano? Je mar on koga poslal na Dunaj po-nje? Kratkovidneži! Nima li dolg nos večje vrednosti, več mesa, ko kratek? ni mar boljši vodja? Pri divjakih je neki dolg nos poseben kinč obraza, zakaj bi bilo pri nas drugače?

Dalje ima dolg nos še drugo neprecenljivo lastnost. Kdor je, ko liberaluhi sploh, do malega slep, ne bo trešil ob vogel ali steno s celim obrazom, le z nosom. Ako bi imel n. p. „Brencelj“ daljši nos, ne bil bi se vjel v mrežo pajka, kateremu se pravi paragraf, s celim životom, timveč zadel bi se bil le z nosom in potem, spoznavši nevarnost, hitro odrčal.

Nehvaležneži! Je li skrbna muha, ktera tako visoko ceni vašo kri, zaslužila, da tako grdo ravnate ž njo? Še celó na ministerske glave se vsede, nagaja veljavnim možem, ki niso iz poprove dežele. Mislite li, da ste vi mogočnejši od onih? Mislite, da se vas ne sme dotakniti? Motite se! Kam bi prišli, kako bi vas trpinčila spridena kri, ko bi ne imeli „Brenceljna“, da vam puša! Tako potrebni živali morali bi dati dobro službo s pristojno plačo, kajti brezplačno stanovanje in postrežba na Žabjeku je za njegove zasluge jako pičla hvala. Rad tedaj odbije omenjeno ponudbo, kajti on pozna jih veliko, kateri so je bolj vredni ko on.

Pa saj so zopet vse besede bob ob steno. Menda imeta slonovo kožo, ktere ne prebode „Brenceljno“ zelo. Za vas so sršeni; ako vas ti napadejo, ne bote imeli samo dolgih, ampak tudi debele nosove.

„Brencelj“,
godrnjač.

Feljton.

Zbor mameluških junačkov.

Mameluški junački*), katerih največa zasluga za domovino je ta, da znajo, kedar so v zadregi, hrabro teči, skličejo, oziroma na slavno zmago, ktere niso videli, obéni zbor. Zavoljo važnosti predmetov prišlo je udov, katerih društvo v resnici 25 $\frac{1}{2}$, na papirju pa čez 40 $\frac{3}{4}$ šteje, celó 80 in sicer v pivarnici, kjer se toči „Fortschritts“-šnops.

Predčenčar se zahvali društvu za čast, da je smel dosedaj čenčati in blebetati, in obesi svoj diplom na kol. Vse se zavzame in vstraši, kajti dasiravno ima vsak ud hitre noge, nima vendar nejedn hitrega jezika, da bi zamogel enako izvrstno čenčati.

Na to stopi na sod drug junaček, ki je bil voljen v odbor in je tudi predtekalec in jame čenčati blizo tako-le: „Slavna junaška deca! Čuj sramoto, ktera se nam je vnovič zgodila. Saj veste, da v

slavni bitvi je imel skoro vsak kako orožje, vsaj „pipec“ ali votel ključ. Saj se ne more drugače misliti resen boj, in ako danes nima vsak še svojega revolverja, so krivi le sovražniki, kateri so mu ga — brž ko ne iz radovednosti — vzeli. Glejte nesramnost časnikov! V eno mer kričijo vkljub našemu protestu, da smo bili oboroženi! Je li v prosti državi prepovedana že igra ča? (Klici: Ne, ne! Posamezni „pubčki“ jamejo piskati na vrbove pišalke, nekteri pa na lesene konjičke; dva varha drug na drugem jahata.) Je bila mar nevarnost za sovražnike, če smo imeli samokrese (pištole)? Junački! jaz in vi vsi dobro vemo, da nima nihče od nas poguma, strelno orožje sprožiti, kajti pok bi vrgel strelca na tla in vstrašil celo društvo. (Klici: Res je!) Vprašam vas, korenjački, je kdo med vami, kateri si upa sprožiti revolver? (Vse se poskrije pod mize.) Tedaj je bil sklenil junaški odbor, posvetovati se z najbolj slavnimi šemami in tožiti nesramne časnike, ki se predrznejo pisati resnico, a ker bi ga pravda stala veliko denarja in ima brez slavne zgube tožbe že dovolj bla-

*) Korenjaki v otroški obleki, podobni našim turnarjem.

Dragi prijatelj Dežman!

Nedavno smo videli krvave šibe na nebu. Mišlili si nismo nič kaj prida in res nismo se zmotili. Sila veliko kebrov pribrenči in pade čez naše hrastovje, da se šibijo veje. Požrešni mrčesi so nam pohrustali do čistega listje, cvetje in tudi ves — želod!

Vse drugo, listje, cvetje, les in ježice, bi ne izdalo nič, vse to bi sčasoma pozabili, a ker je šel rakom žvižgat ves želod, ne vemo žalosti kaj početi. Spodobno bilo bi, da se vse obleče v črno obleko in žaluje po strašni zgubi. A, dragi prijatelj! Čuj, kaj počenja pri nas ljudska razujzdanost! Pozno po noči sliši se po ulicah petje: „Hali, halo, želoda več ne bo!“ Kam je pripeljalo šuntanje priprosto ljudstvo! Od česar bodo živeli tisti, kateri imenujejo Kranjsko „svinjsko“ deželo?

Tukajšni liberaluhi, katerih je, žalibog! premalo, razpisali so plače za mernik kebrov 2 funta Tvojega masla, in sami lovijo živalice in jih nabadajo na vretena, da se s to igračo razveseljuje liberalna deca in celó konšt. možaki.

A vse to malo pomaga, kajti liberaluhov Tvoje vere pri nas ni dovolj velikega števila. Tedaj se obrnem jaz do Tebe, liberalni malik, da nam naznaniš pot, po kateri bi se znebili požrešnega mrčesa in pridelali obilno piče za naše korenjake, kajti ako ni želoda, moramo glada poginiti.

Da pa naša stranka ne zapazi nevarnosti in ne obupa, ne kaži nikomur pisma

Tvojega konšt. prijatelja
Pregrabljeklete.

V Planini 15. dne meseca nesreče, v drugem letu Tvoje šeste blamaže.

Slavno ministerstvo v Blatni vasi!

V Radoljci, 16. dežmana 201860.

Znano nam je, da ne prezirate hudobne misli svojih zvestih prijateljev, iskrenih domorodcev in razširjateljev nemškutarških, tedaj edino pravih idej.

Mi podpisani delamo že od nekdanj v Vašem smislu in razširjamo meje ozke nemškutaršije, a dosedaj nismo še brali niti v „Brencljnu“, niti v drugih Vaših uradnih listih, da bi bil nam namenjen kak red ali vsaj očitna pohvala. Ker pa se mora

maž, ne bo se storilo nič v tej zadevi. (Velik ropot in občna pohvala).

Med govorom prinesle so pestrne lešnikov in orehov, ktere jame tretji celo društvo. Čez nekaj časa skoči na sod najmanjše otročiče, vrednik mameluškega česnika „Blatt-Tag“, in jame jecljati:

„Dragi sobratje! Vem, da so lešniki pripravna piča za nas in da nas vse časti njihovo trenje in zabanje. Vsa mameluška stranka ima veselje nad svojo deco. A sedaj imamo še nekaj pretresati, na kar ni nihče mislil. Ako hočemo dalje igrati s častjo in ponosno „soldate“ ali kaj takega, ne moremo več nositi zastave, ker so jo menda miši vohale in jedle. Predlagam tedaj, da se napravi druga, morda iz kake stare suknje ali iz starih hlač. Da se naberó stroški, bom šel k vsakemu s kapico. Prosim obilnih doneskov. Že začenjam!“

Po teh besedah vrže govornik prvi v klobuk 5 fižolov in ko se verne na svoje mesto, ima v klobuku čez 200 fižolov.

Potem jih pestrne polovijo in deloma odpeljejo v koleselcih, deloma pa jih odnesó „štupo-ramo“.

skrbeti, da delavci ne opešajo, spodbujajte jih. Mi podpisani smo opiraje se na spričala celega občinstva, posebno pa naše županije, sklenili prošnjo do slavnega ministerstva v Blatni vasi, da naj, ker je občno znano, da šteje v svojih rajdah mnogo kapitala, podeli nam primerne nagrade ali plače, ktere smo brez dvoma trdo zaslužili. Posebno pa si želimo nosov, kakoršne ste ravnokar prinesli in Dunaja.

Hajnče,

fabrikant „Fortschrittsgeista“

Bežek,

zobalec Slovencev.

Tavčar,

kupec z Dežmanovim maslom.

Rabič senior,

zaloga leskovine za Slovence.

§. 19., sitnež.

Kdo sta?

Po trgu koračta možiceljna dva,
Kdo sta?

Prav dolga nosova imata oba.

Oha!

Prvi je velik, srdit lib'raluh,

Drugi od jeze že grozno je suh,

In v žepu tiščita okrogle stvari.

Kaj neki možic'lja tak hudo podi?

Kdo neki to vé?

Se zrele že morda tu fige dobé?

Kam neki dereta, kam se j'ma mudi?

Povej!

Kdo neki po trgu tako ju podi!

Glej! glej!

Muha prokleta ju pič'la močno,

Pič'la do krvi, oh to je strašno!

Po pajka tečeta, da ta jo požré,

Izdere ji zelo in vrat ji zav'jé.

O kdo nam pové,

Zakaj neki levi že muhe lové?

Zdaj revca neslana že v mreži sedi,

Zakaj?

Ker rod lib'raluški močno se boji.

Že zdaj!

Zgrabila sodniška je hitro jo moč,

Revca predrzna naj solze zdaj toč!

Na Žabjeku tiha se sobica ji

Pripravlja, da grešnik se tam pokori.

Kaj pa potem?

Oj, tega povedat' vam zdaj še ne vém.

Novice.

— Nedavno sedita v gostilnici nemškutar in Slovenec. Razgovarjata se o dogodbah na Jančjem. „Ko bi ne bili šli turnarji na Janče, nikdar bi ne bilo pretepa“, pravi Slovenec. V tem hipu mu pritisne nemškutar zaušnico. Slovenec poskoči in namerja mu jo vrniti. „Čakajte, prijatelj“, se oglasi nemškutar, „ako bi Vas ne bilo v gostilnici, bi ne bili dobili zaušnice“. „Ho, ho!“ zarenči Slovenec, „ko bi bil vedel, da jo dobim, ne bilo bi me v gostilnico. Zdaj pa, ko sem jo dobil, je ne bom s sabo vzel, timveč Vam dam eno po vrhu, da ne boste v škodi“. S temi besedami mu pritisne dve, da mu vrudečite lici. „Tagblatt“ je povedal le prvi del te dogodbe.

— Zvezdogledec, ki je te dni ogledoval mesec, zapazil je, da je kovač, kterega je videti o polni luni, podoben gosp. Zakrajšek. Iz tega se vidi napredek naravnih vednosti.

— Sliši se, da konšt. ministerstvo namerja postaviti, po kateri bo davkarjem ostro prepovedano, jemati davek od kmetov in jemati njihove fante med vojake. Slava konšt. ministerstvu!

— Iz Ipave se nam piše, da je slavnoznani gosp. Juhovec stavil šolske učitelje v red bričev in zagotovil, da se bo v jami obrnil, ako ga k pogrebu spremi kak učitelj. — Škoda, da se bo gosp. urednik obrnil še le v jami! Bi ne bilo boljši, ko bi se spreobrnil že zdaj, da bi se ne moral še le po smrti?

— Ko so prišli ogerski huzarji vstaviti „punta“ na Kranjsko, sreča kmet v Šiški prostaka huzarja. „Živijo Slovenci!“ zakriči kmet. Na to ga prime vojak in ga hoče s sabo tirati. „Kaj mi hočeš?“ ga vpraša kmet. „Ti praviš mesto živijo Slovenci — Baszama Švab!“ — „Baszama Švab“, poprime hitro Oger in tira zasačenega kmeta v — gostilnico, kjer pijeta skupaj polič vina.

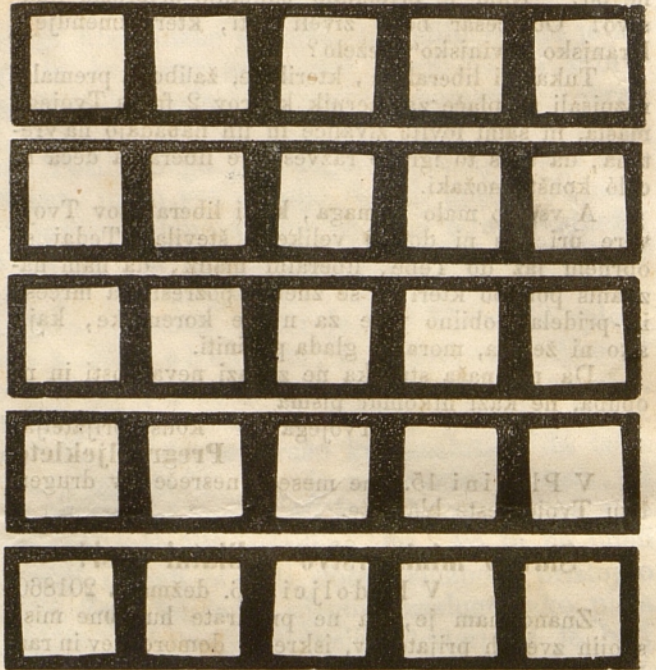
Vprašanje: Zakaj v Ljubljani letos ni muh?

Odgovor: Ker je gospodar Pajk.

„Brencelj“: Šentaj! Vse pajkove mreže sem že predrl, a ta se mi ne zdi pajčevina, ker je spletena iz 300 niti. Vidi se jih celo 305, pripetih s čudno vstvarjeno ključavnico. Ta drži!

Uganjka.

Kdor jo ugame, — jo vé.

NAZNANILA.

Priporočilo.

Ravnokar iz Dunaja vrnivši se napravila sva veliko zalogo

fig in dolgih nosov

katere prodajava po prav nizki ceni. Ker je pot na Dunaj jako dolga in težavna, opominjavo posebno vse čast. konšt. doktorje, da se pri nama dobivajo po ravno tisti ceni, ko na Dunaji.

Župan & Poprovič,
zaloga žlahnih fig in dolgih nosov.

100 gold.

tistemu, kdor mi dokaže, da jih morem plačati.

Nekdo,

ki je obljubil 1000 gld. tistemu, ki mu dokaže, da je bil na Jančah z revolverjem.

Vabito.

Častitemu kmečkemu občinstvu naznanujem, da se pri meni kmečke dekleta, katere poprašujejo po slovenskih barvah, mečejo čez prag. Nadjaje se veliko kupcev, se priporoča

Schmitt,

kupec v špitalskih ulicah.

Najhitrejšo metodo,

učiti se slovenščine,

vé prav dobro

Nekdo,

ki je bil v Jančah.